Το τέλος της θερινής ώ ρας, έγινε ως συνήθως την τελευταία Κυριακή του Οκτωβρίου. Όπως μας έχουν πληροφορήσει, το θερινό ωράριο ισχύει προκειμένου να εξοικονομηθεί ενέργεια.

Μολοντούτο, οι χώ ρες και οι πληθυσμοί της Ασίας και της Αφρικής, η πλειοψηφία δηλαδή του πλανήτη, δεν συμμετέχουν. Στην Ελλάδα το μέτρο ισχύει από το 1975, απότοκο της ενεργειακής κρίσης του '73, ενώ στις μέρες μας αποτελεί, πια, οδηγία της Ε.Ε. η οποία υποχρεώ νει τα κράτη μέλη να την εφαρμόσουν.

Περιορισμένες, προσπάθειες να εφαρμοστεί το μέτρο στον τόπο μας, είχαν γίνει τις δεκαετίες του '30 του '40 και του '50. Φέτος, η αλλαγή της ώρας έγινε, ίσως, κάπως περισσότερο αισθητή, για δύο λόγους. Την, σχεδόν σε όλη την Ελλάδα, απότομη επιδείνωση του καιρού, με καταρρακτώδεις βροχές, πτώση της θερμοκρασίας, θυελλώδεις ανέμους και τον άδικα σκληρό χειμώνα, δεν αναφέρομαι στα μετεωρολογικά, πού περιμένει πολλούς από 'μας.

Κι' έτσι τα σπίτια κρύωσαν μέσα σε λίγες ώρες, και η πρώτη δύση πριν τη συνηθισμένη στιγμή, προέκυψε κρύα και μελαγχολική.

Στο ίδιο κλίμα έρχονται και μερικές εικόνες από την βόρεια Ελλάδα λίγο πριν την αλλαγή της ώρας.

Ανάμεσα Κοζάνη και Πτολεμαίδα. Ο ενεργειακός πνεύμονας της Ελλάδας. Δεν είναι και

τόσο καθαρός, αλλά αφενός είναι δικός μας, αφετέρου τούτη την ακαθαρσία την πληρώνουμε αδρά. Όπως τόσα άλλα.

Πίσω από τον σιδηροδρομικό σταθμό της Άρνισσας. Πονεμένο, ξεθωριασμένο μήνυμα.

Δείγμα από το μουσείο της Αιανής, λίγα χιλιόμετρα νότια της Κοζάνης. Και μόνον αυτό το ζευγάρι να υπήρχε από την αρχαιότητα, θα μας αρκούσε για να συγκινηθούμε.

Αμήν και Αντίο, ήταν οι απαισιόδοξες λέξεις στην εποχή που υπηρέτησα, προκειμένου για μετάθεση στο Αμύνταιο. Σήμερα η αίθουσα αναμονής στο σιδηροδρομικό σταθμό της πόλης, είναι άδεια. Με τρια δρομολόγια το 24ωρο, δύσκολο να ξαναγεμίσει.

Τα εγκαταλελειμμένα αρχοντικά δίπλα από τον ποταμό Σακουλέβα, στην πόλη της Φλώρινας.